

Sygnatura akt VI Ka 1153/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 r.

sprawy **S. F.** ur. (...) w B.

syna J. i A.

oskarżonego z art. 288§1 kk, art. 190§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 20 maja 2015 r. sygnatura akt VI K 234/14

na podstawie art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw) warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności ustalając okres próby na 5 (pięć) lat;

b) na mocy art. 71 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw) orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

c) na mocy art. 73 § 1 kk (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw) oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. W. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 19 lutego 2016 roku

Wyrokiem z dnia 20 maja 2015 roku (sygn. akt VI K 234/14) Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach uznał oskarżonego S. F. za winnego popełnienia przestępstw z art. 288 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. i za czyny te wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności, które połączył wymierzając oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Obciążył nadto oskarżonego kosztami procesu.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się trafna, przez co skutkować musiała zmianą zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego wraz z orzeczeniem kary grzywny i oddaniem oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że niekwestionowane przez żadną ze stron, a poczynione przez Sąd Rejonowy w odniesieniu do przypisanych oskarżonemu czynów ustalenia faktyczne były prawidłowe, nie budziła także jakichkolwiek wątpliwości przeprowadzona przez Sąd Rejonowy w tym względzie ocena dowodów.

Odnosząc się zaś do wywiezionej przez obrońcę apelacji w pierwszej kolejności rozważył sąd odwoławczy, czy zastosowanie w niniejszej sprawie winna mieć ustawa kodeks karny w brzmieniu obowiązującym aktualnie, czy też poprzednio, w tym w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych jego osobie ostatecznie czynów. Poddając ocenie tę kwestię uznał sąd odwoławczy, że ustawą dla oskarżonego w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy względniejszą pozostawać będzie kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów. Ustawa kodeks karny w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 roku jest bowiem dla oskarżonego mniej korzystna niż obowiązująca poprzednio o tyle, że wedle znowelizowanego brzmienia przepisu art. 69 § 1 k.k. w realiach niniejszej sprawy brak byłoby formalnych wręcz podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego zaskarżonym wyrokiem. Zgodnie bowiem z aktualnie obowiązującym przepisem art. 69 § 1 k.k. okoliczność, iż sprawca w czasie popełnienia przestępstwa karany był już na karę pozbawienia wolności (niezależnie od tego, czy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też nie) wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary za to przestępstwo. Ponieważ okoliczności takie występują w niniejszej sprawie, w aktualnym stanie prawnym nie byłoby możliwości wydania wobec oskarżonego wyroku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności. Z tego też względu, wydając wyrok sąd odwoławczy zastosował wobec oskarżonego przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem przestępstw. Przepisy te umożliwiły orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co otworzyło drogę do wydania wobec oskarżonego przez sąd odwoławczy wyroku zmieniającego zaskarżone orzeczenie poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu przez sąd pierwszej instancji.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary za przypisane oskarżonemu S. F. czyny, zauważyć należy, iż zgodnie z artykułem 58 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją kodeksu karnego, która w życie weszła w dniu 1 lipca 2015 roku „sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary”. Przepis ten jest wyrazem przyjęcia w polskim systemie prawa karnego zasady preferencji kar nieizolacyjnych. Bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi zatem tzw. ultima

ratio, a więc jest ostatecznością wśród stosowanych kar. Zdaniem sądu odwoławczego okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają wniosku, iż z pewnością wymaganą do orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności, cele kary nie zostaną osiągnięte w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania tej kary wobec oskarżonego S. F.. Analiza okoliczności sprawy, jak i pisemnych motywów zaskarżonego wyroku prowadzić musi do wniosku, że dopuścił się Sąd Rejonowy nieprawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k., a ściślej nie uwzględnił w procesie wymiaru kary wszystkich okoliczności, które powinny zostać wzięte pod uwagę w procesie wymiaru kary, nie uwzględniając nadto w wystarczającym stopniu wpływu stwierdzonych okoliczności łagodzących na orzekaną karę, zaś wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania miał sąd na względzie okoliczności, które nie mogły zostać uwzględnione przy orzekaniu o karze.

Analiza okoliczności niniejszej sprawy, w tym tych decydujących o możliwości orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania doprowadzić musiała sąd odwoławczy do wniosku, iż zasadnym pozostawać będzie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego, oczywiście przy przyjęciu, że zastosowanie wobec oskarżonego znajduje kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw. Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia prowadzić musiała zatem do wniosku, że w procesie wymiaru oskarżonemu kary dopuścił się Sąd Rejonowy błędu w zakresie oceny okoliczności posiadających wpływ na wymiar tejże kary, i to błędu na tyle istotnego, że skutkującego uznaniem orzeczonej wobec oskarżonego kary jako kary rażąco surowej poprzez niezastosowanie wobec S. F. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Przeprowadzając kontrolę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego S. F. kary zważył Sąd Okręgowy na okoliczność, iż z rażąco niewspółmiernością kary do czynienia mamy wyłącznie wówczas, gdy sąd wydając rozstrzygnięcie o karze nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary lub też nie uwzględnił ich wpływu na orzekaną karę w wystarczającym stopniu albo z kolei przy wymiarze kary wziął pod uwagę takie okoliczności, które w realiach konkretnej sprawy wpływu na wymiar kary mieć nie mogły. Rażąco niewspółmierność stwierdzić trzeba, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, że pomiędzy karą orzeczoną, a tą karą, która winna zostać wymierzona przy należyтым uwzględnieniu wszystkich okoliczności posiadających wpływ na wymiar kary zachodziłaby wyraźna różnica i to taka, że kary orzeczonej nie sposób zaakceptować. Z zasadnym zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary do czynienia mamy, gdy kara taka, jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględnia w sposób należyty zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy stając się w ten sposób w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Pomimo trafnego orzeczenia zarówno kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej, uwzględniających w sposób należyty wszystkie z przewidzianych prawem okoliczności posiadających wpływ na wymiar oskarżonemu kary dopatrył się Sąd Okręgowy jej rażącej niewspółmierności w zakresie w jakim orzekł Sąd Rejonowy wobec oskarżonego S. F. karę bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Rozpoznając niniejszą sprawę wziąć trzeba pod uwagę to, że po karę pozbawienia wolności w formie bezwzględnej, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania sięgać należy tylko wyjątkowo, gdy okoliczności sprawy, w szczególności okoliczności popełnionych czynów, lecz także właściwości i warunki osobiste sprawcy związane z jego dotychczasową karalnością wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na wysoki stopień demoralizacji oskarżonego wyłączający oczekiwanie, że kara pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie w stanie spełnić cele jakie związane są z jej orzekaniem. Karę bezwzględną pozbawienia wolności orzeka się także, gdy sposób popełnienia przypisanych mu przestępstw oraz ich szczególnie negatywny obraz dowodzą wysokiego stopnia demoralizacji sprawcy. W niniejszej sprawie tych przesłanek orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie było. Czyny oskarżonego objęte zaskarżonym wyrokiem, stanowiące zniszczenie mienia na szkodę w wysokości nieco ponad 5 tysięcy złotych oraz groźby karalne wobec dwóch pracowników firmy windykacyjnej nie pozostają w swoim obrazie aż tak obciążające, by celowe w aspekcie prewencji generalnej lub indywidualnej wydawało się orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec

mającego ponad sześćdziesiąt lat sprawcy jednokrotnie karanego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a dodatkowo mającego problemy ze zdrowiem. Wysokość szkody w przypadku pierwszego z przestępstw nie była duża, gdy zważy się na pokrzywdzony podmiot będący spółką akcyjną dla której kwota 5 tysięcy złotych nie może wywoływać znaczącego uszczerbku w jej majątku. Także groźby karalne, których dopuścił się oskarżony nie pozostają na tle przestępstw tego rodzaju czynami o obciążającym oskarżonego obrazie.

Wbrew twierdzeniom sądu pierwszej instancji wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, dotychczasowa karalność oskarżonego również w aspekcie przypisanych jego osobie w niniejszej sprawie czynów nie pozostaje dla oskarżonego na tyle obciążająca, by wywoływała konieczność orzeczenia wobec S. F. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jak już wspomniano, oskarżony pozostaje osobą ponad sześćdziesięcioletnią, a przy tym nie najlepszego zdrowia. Karany był wprawdzie trzykrotnie, lecz dwie z figurujących w karcie karnej pozycji stanowią skazania za przestępstwa karnoskarbowe na kary grzywny. Czyny te nie pozostają w żadnym wręcz związku z przestępstwami objętymi zaskarżonym wyrokiem. Popelnione zostały z motywacji całkowicie różnej od tej w związku z którą dopuścił się oskarżony przypisanych mu w niniejszej sprawie czynów. Skazania oskarżonego na kary grzywny za przestępstwa niepodobne i nie pozostające w zakresie motywacji oskarżonego w jakimkolwiek związku z czynami przypisanymi mu zaskarżonym wyrokiem, a następnie jedno skazanie za przestępstwo oszustwa z orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w wymiarze poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. nie mogą w realiach niniejszej sprawy decydować o konieczności orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nawet wówczas, gdy przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów oskarżony dopuścił się w okresie próby ustanowionym w związku ze skazaniem za podobne przestępstwo oszustwa. Przypisane oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa popelnione zostały na tle motywacyjnym innym niż którekolwiek z przestępstw uprzednio przypisanych oskarżonemu. Stanowiły one zachowania wyjątkowe na tle dotychczasowej postawy oskarżonego, który przestępstw zbliżonych do objętych zaskarżonym wyrokiem uprzednio się nie dopuścił. Analiza zatem dotychczasowej karalności oskarżonego prowadzi do uznania, iż karalność owa nie stoi na przeszkodzie możliwości osiągnięcia celów kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Orzekając bezwzględną karę pozbawienia wolności Sąd Rejonowy w sposób niedopuszczalny uwzględnił na niekorzyść oskarżonego okoliczności, które jako obciążające jego osobę potraktowane zostać nie mogły. Jest kompletnym nieporozumieniem potraktowanie przez sąd pierwszej instancji jako okoliczności oskarżonego obciążającej nie przyznania się oskarżonego „do winy”, odmowy składania wyjaśnień oraz odmowy „współpracy z organami ścigania”. Powołując te okoliczności jako obciążające oskarżonego sąd pierwszej instancji w sposób rażący przekroczył zasady sędziowskiego wymiaru kary. Zarówno nieprzyznanie się do winy, jak i prawo do odmowy składania wyjaśnień, które to okoliczności sąd pierwszej instancji potraktował jako obciążające oskarżonego, stanowią w elementy składające się na przysługujące oskarżonemu prawo do obrony korzystanie z którego nie może wywoływać dla oskarżonego negatywnych konsekwencji. Z tych samych względów na niekorzyść oskarżonego nie mógł sąd pierwszej instancji poczytać braku współpracy oskarżonego z organami ścigania zwłaszcza, że nie wiadomo jakiego rodzaju współpraca i z jakimi organami stanowiła zdaniem Sądu Rejonowego okoliczność oskarżonego obciążającą. Podobnie konsekwencją realizacji przysługującego oskarżonemu prawa do obrony z którego wykonywania nie można wyprowadzać negatywnych dla niego konsekwencji pozostaje wskazany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako niekorzystny dla oskarżonego jego brak skruchy i żalu wyrażonego w toku postępowania w którym oskarżony nie przyznał się przecież do popelnienia zarzuconych mu czynów, do czego zresztą miał on prawo. Okoliczności te w sposób całkowicie nieuprawniony wziął sąd pierwszej instancji pod uwagę wymierzając wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wyeliminowanie ich z katalogu argumentów uwzględnianych przy orzekaniu o karze w sposób znacząco odmienny od przyjętego przez Sąd Rejonowy kształtuje obraz okoliczności, które mieć na względzie należało wymierzając wobec oskarżonego S. F. karę.

Ocena właściwości i warunków osobistych oskarżonego posiadających znaczenie dla rozstrzygnięcia, czy zasadne w sprawie pozostawać będzie orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, skłoniły sąd do wniosku, iż wystarczającą wobec oskarżonego karą pozostanie kara pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd odwoławczy uznał zatem, że wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w takiej formie pozostanie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Cele prewencji indywidualnej bez wątpienia spełnione zostaną przez orzeczenie takiej kary. Popęlenie przez oskarżonego przestępstw przypisanych jego osobie wyrokiem w niniejszej sprawie nie uzasadnia przy tym uznania, że wyłącznie kara pozbawienia wolności orzeczona bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stanowić będzie karę właściwą, a przy tym nie naruszy ona zasady ultima ratio kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia określonej w art. 58 § 1 k.k.. Przypisane oskarżonemu przestępstwa nie pozostają przestępstwami o na tyle dużej społecznej szkodliwości, by uznać oskarżonego za osobę szczególnie zdemoralizowaną tak, by tylko kara pozbawienia wolności orzeczona wobec niego bez warunkowego zawieszenia wykonania spełniła cele kary.

Powyższe okoliczności mając na względzie zmienił sąd odwoławczy zaskarżony wyrok w ten sposób, że na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w treści obowiązującej w czasie popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu) warunkowo zawiesił oskarżonemu S. F. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 3 na okres próby lat pięciu. Ustalając okres próby na czas najdłuższy z przewidzianych prawem, miał sąd odwoławczy na względzie fakt, iż pozostaje oskarżony jednak osobą karaną. Możliwość określenia czasu trwania okresu próby na okres lat 5 wynika z przepisów obowiązujących w czasie popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw, które stosowane być muszą w ich całokształcie do rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku. Niedopuszczalne pozostaje bowiem częściowe stosowanie ustawy poprzednio obowiązującej, częściowe zaś przepisów obowiązujących aktualnie do innych rozstrzygnięć dotyczących tego samego czynu. Orzekając wobec oskarżonego karę wolnościową spowoduje się, że na wolności będzie miał on szansę postępować zgodnie z prawem, a gdy tego nie będzie realizował, zarządzone zostanie wobec jego osoby kara pozbawienia wolności niezależnie od dalszych ujemnych konsekwencji prawnych. W świetle całokształtu zaprezentowanych wyżej okoliczności brak jest w realiach niniejszej sprawy powodów do uznania, iż oskarżony na dobrodziejstwo instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary nie zasługuje. W ocenie sądu trafny jest zatem wyrażony w apelacji obrońcy pogląd, że nie ma konieczności orzekania wobec oskarżonego S. F. bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sąd odwoławczy uznał, że stała piecza nad osobą oskarżonego sprzyjać będzie osiągnięciu celów kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dla urealnienia bezpośredniej i natychmiastowej dolegliwości kary orzeczonej wobec oskarżonego sąd odwoławczy wymierzył oskarżonemu karę grzywny z mocy art. 71 § 1 k.k. orzekaną obok kary pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono. Orzekł zatem wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Wymiar tej kary musiał pozostawać odpowiednio dolegliwy wobec oskarżonego co do którego zastosował sąd wyjątkowo dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Bez wątpienia natomiast suma dolegliwości wynikających ze zmienionego przez sąd odwoławczy wyroku pozostaje mniejsza niż wynikająca z wyroku Sądu Rejonowego zawierającego orzeczenie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy. Ustalając liczbę stawek dziennych sąd odwoławczy zważył na fakt, iż wyrokiem w niniejszej sprawie skazano oskarżonego za dwa przestępstwa. Zwrócił sąd odwoławczy również uwagę na stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz wysokość szkody wyrządzonej przypisanym oskarżonemu przestępstwem z art. 288 § 1 k.k.. Ustalając natomiast wysokość jednej stawki dziennej miał Sąd Okręgowy na względzie wysokość uzyskiwanych przez oskarżonego aktualnie dochodów, jak również możliwości zarobkowe oskarżonego znacząco ograniczone z powodu jego stanu zdrowia oraz wieku, lecz także okoliczność, iż nie posiada oskarżony obecnie nikogo na utrzymaniu. Wysokość stawki ustalona została na kwotę zbliżoną do minimalnego ustawowego zagrożenia. Jednocześnie wbrew zawartej w apelacji sugestii w tym względzie, sąd odwoławczy nie mógł zasądzić od oskarżonego na rzecz podmiotu pokrzywdzonego czynem przypisanym mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku obowiązku naprawienia szkody, bowiem jak wynika z akt sprawy roszczenie odpowiadające takiemu obowiązkowi stanowi przedmiot innego postępowania (k. 247).

Nie znajdując nadto w pozostałym zakresie podstaw do zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia, wyrok Sądu Rejonowego utrzymał sąd odwoławczy w mocy.

Zasądzając na rzecz obrońcy nieopłacone przez oskarżonego koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zwolnił sąd nadto oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa. Wywiedziona przez obrońcę oskarżonego apelacja okazała się bowiem zasadna, przez co kosztów wywołanego jej wniesieniem postępowania odwoławczego oskarżony ponosić nie powinien. Zasądzone na rzecz obrońcy koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym z urzędu wbrew wnioskowi obrońcy złożonemu na rozprawie nie zostały powiększone o kwotę, która zasądzona zgodnie z wnioskiem obrońcy miałyby zostać na jego rzecz w związku z udziałem obrońcy w posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania zażalenia na postanowienie o nieuwzględnieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego. Przepis § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stanowi o podwyższeniu wysokości zasądzanych kosztów w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień. Rozpoznanie zażalenia na postanowienie o nieuwzględnieniu sprzeciwu od wyroku zaocznego nastąpiło, zgodnie zresztą z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, na posiedzeniu, a nie na rozprawie. Rozstrzygnięcie, które na tymże posiedzeniu zapadło dotyczy ponadto kwestii pobocznych w relacji do głównego nurtu procesu, a zatem kwestii w rozpoznawaniu których udział obrońcy nie rodził podstawy do zasądzania dodatkowych kosztów obrony udzielonej z urzędu.